

OBSAH :

VEREJNÉ FINANCIÉ :
Vládne daňovo-odvodové (za)ťaženie
Peter Gonda

EURÓPSKY PARLAMENT :
Šetrenie podľa Európskej únie
Ivan Kuhn

ZÁKONNÍK PRÁCE :
Veľká novela a malá reforma
Ondrej Dostál

GLOSA :
Výkladový slovník pre daňovníka
slovenského Dušan Sloboda

VLÁDNE DAŇOVO-ODVODOVÉ (ZA)ŤAŽENIE

Peter Gonda

Ministerstvo financií vyšlo s návrhom zmien daní a odvodov, ktorý zverejnilo po marcovej búrke diskusií načasovaných na obdobie odovzdávania daňových priznaní. Priaznivo vyznieva návrh iba oproti predchádzajúcim verziám, nie v porovnaní so súčasným stavom či z pohľadu žiaducej zmeny systému.

Zdá sa, že navrhnuté zmeny zapadajú do vládneho daňovo-odvodového ťaženia na peňaženky ľudí. Okrem už prijatých krokov to potvrdzujú aj plánované rozpočtové záťahy ministerstva, napríklad návrhy na zvýšenie spotrebnej dane z piva a tichého vína, zavedenie bankovej dane a „motivovanie“ samospráv k zvýšeniu sadzby dane z nehnuteľností.

Finančná diera po extrémnej výdavkovej expanzii Ficovej vlády a komplikovanosť daňovo-odvodového systému sú nespochybniteľné problémy. Dôvodom pre zvyšovanie daní či odvodov by však byť nemali. Ani zamýšľaný experiment s názvom odvodový bonus by nemal ospravedlniť akékoľvek zvýšenie daní a odvodov.

Nesystémové východiská

Vo východiskách vládneho návrhu je zakódované povýšenie problému komplikovanosti systému nad problém daňového a odvodového ťaženia. Ide o logickú chybu. Spôsob zdanenia má nižšiu hierarchickú úroveň ako daňovo-odvodové ťaženie. Sprehľadnenie systému je opodstatnené, ale nemalo by ísť na úkor zvýšenia daňovo-odvodového ťaženia. Daňové a odvodové ťaženie je pritom u nás naďalej reálny problém, najmä ťaženie nákladov práce predstavuje brzdu produktívneho zamestnávania. Podľa aktuálnej štúdie Svetovej banky a PwC *Paying Taxes 2011* je miera ťaženia práce na Slovensku dokonca siedma najvyššia spomedzi 183 krajín sveta.

Chybným prístupom vlády je tiež snaha čo najviac vtesnať do rovnakých odvodových a daňových podmienok tzv. dohodárov, živnostníkov a iných samostatne zárobkovo činných osôb (SZČO) so zamestnancami,

a to podľa vzoru zamestnancov, ktorí sú najviac odvodovo ťaženi.

Dalším podstatným nesystémovým východiskom je, že vláda uskutočňuje zmeny v odvodoch a daniach bez výrazných úprav na výdavkovej strane, kde neúmerne bujnajú prerozdelenie schémy štátu. Predstavuje to bariéru riešenia podstaty ekonomických a sociálnych problémov spočívajúcich v *spoliehaní a naponení sa na štát a pestovaní závislosti na ňom.*

Negatívne dôsledky v prevahe

Návrh ministerstva financií prináša zmeny zamerané na zjednodušenie a sprehľadnenie daňovo-odvodového systému, zníženie daňovo-odvodového ťaženia zamestnancov a nízkopríjmových SZČO na úkor zvýšenia ťaženia ostatných SZČO a dohodárov s príjmami nad úrovňou životného minima.

Z predpokladaných prínosov spomeňme zavedenie tzv. superhrubej mzdy ako nultý krok zníženia odvodovej záťaže zamestnancov. Dalšie technické opatrenia – napríklad spoločné finančné úrady a zavedenie jednotného ročného zúčtovania – by mali znížiť administratívne ťaženie. Pozitívom je, že ministerstvo navrhuje možnosť odpísania novonadobudnutého majetku už v prvom roku a nakoniec aj zrušenie tzv. miliónárskej dane. Zmeny by tiež mali zvýšiť čisté príjmy SZČO s nízkym ziskom pred zdanením a mierne aj takmer všetkým zamestnancom.

Na „reformu“ by však doplatili SZČO a tzv. dohodári s príjmami nad životné minimum. Pre približne 60% dotknutých SZČO by to mohlo znamenať vyššie zdanenie a viditeľné zníženie čistých príjmov (v priemere až o takmer 350 eur ročne). Platí to najmä pre tých, ktorí nemajú vysoké náklady a budú si naďalej uplatňovať paušálne výdavky ako odpočítateľnú položku zo základu dane. Alternatívou bude pre nich účtovať si reálne náklady. To by mohlo pre nich znamenať ďalšie (časové a iné) náklady.

Takto nastavená „reforma“ by zvýšila daňovo-odvodové ťaženie práve tých, ktorí

patria medzi ekonomicky aktívnejších a dynamickjších, nezávislejších od štátu a fungujúcich na báze pružnejších pracovných vzťahov. Nezamýšľanými negatívnymi dôsledkami by tak mohli byť ukončenie živností, obmedzenie tvorby zdrojov, ekonomických aktivít, zníženie počtu produktívnych pracovných miest a zamestnanosti i prechod niektorých do čiernej ekonomiky.

Negatívnym dlhodobým dôsledkom môže byť prehĺbenie pseudo-kultúry závislosti a spoliehania sa na štát. Následne to môže deformovať nielen ekonomické rozhodovania, ale aj tradičné hodnoty, politické motívy a slobodnú spoločnosť. Čím viac sú ľudia závislí od vlády, tým viac ospravedlňujú jej pôsobenie a nárast a tým viac majú tendenciu voliť politikov garantujúcich bujnejší sociálny štát.

Alternatíva existuje

Alternatíva k vládnejmu ťaženiu na vrecká daňovníkov existuje aj v prostredí komplikovaného daňovo-odvodového systému a deficitov verejných financií. Namiesto zvyšovania daní a odvodov by v prvom kroku malo dôjsť k „upratovaniu“ v daňovo-odvodovom systéme bez zvýšenia finančného a administratívneho ťaženia ktorejkoľvek skupiny, spolu so znížením verejných výdavkov, aktív štátu a zasahovania vlády. Vláda by napríklad nemala viac presmerovávať dane na podporu podnikateľov, či už poľnohospodárov alebo investičné stimuly (aktuálny príklad firmy Honeywell).

V ďalších krokoch je potrebné razantne znížiť úlohu vlády a odbúrať vládou vynucovanú pseudo-solidaritu. Zároveň by vláda mala znížiť dane a odbúrať Bismarckom zavedené „poistné“ odvody. Je to v rukách poslancov parlamentu, ktorí si budú musieť zodpovedať otázku, či priskočia k vládnejmu daňovo-odvodovému ťaženiu alebo v duchu prvého kroku žiaducej alternatívy príjmy len také zmeny, ktoré nikomu nezvýšia dane alebo odvody.

Autor je riaditeľ KI.

ŠETRENIE PODĽA EURÓPSKEJ ÚNIE

Ivan Kuhn

Svetová a samozrejme aj európska ekonomika prežíva posledné dva roky ťažké časy, čo pocítili aj vlády väčšiny krajín sveta. Rozumnejší politici preto už druhý rok prijímajú úsporné opatrenia, aby znížili deficity verejných financií. Takmer každá národná vláda a národný parlament členských krajín EÚ za posledné dva roky prijal nejaké úsporné opatrenia, viac alebo menej obmedzujúce verejné výdavky.

Podobne ako na Slovensku, aj v Českej republike boli znížené platy poslancom, ministrom i prezidentovi. Európsky parlament (EP) sa však správa ako vytrhnutý z reality. Najprv požadoval od členských krajín navýšenie rozpočtu EÚ ako aj svojho vlastného rozpočtu. Nedávno rozpočtový výbor EP pre zmenu schválil návrh na zvýšenie mesačného príspevku pre asistentov a potreby kancelárie europoslancov o 1 500 eur. Poslanci europarlamentu majú totiž okrem svojho platu nárok aj na diéty počas pobytu v Bruseli alebo Štrasburgu, príspevok na cestovné náklady, príspevok na chod kancelárie a príspevok na asistentov.

Výdavky cestovného cirkusu

Po navýšení by mal mať každý europoslanec k dispozícii pre svoj tím mesačne 19 709 eur. Mimochodom v roku 2004 mali poslanci pre svojich asistentov 12 300 eur mesačne, v roku 2005 12 576 eur, v roku 2007 15 496 eur, v roku 2008 16 914 eur, v roku 2009 17 540 eur a v roku 2010 17 864 eur. To znamená, že za 7 rokov sa výdavky na asistentov poslancov zvýšili o 60 percent. Takýto nárast sa nedá zdôvodniť ani tým, že Európskemu parlamentu po schválení Lisabonskej zmluvy pribudli kompetencie a ďalšia agenda.

Dalším nezmyselným vyhadzovaním peňazí európskych daňovníkov je tzv. „cestujúci cirkus“ (travelling circus). Tak nazvali novinári pravidelné sťahovanie sa poslancov (ale aj zamestnancov) europarlamentu z Bruselu do Štrasburgu. Hoci oficiálne sídlo EP je vo francúzskom Štrasburgu, keďže si to Francúzsko ako jeden zo zakladajúcich členov európskeho spolku vydudalo, z praktických dôvodov sa však väčšina zasadnutí, predovšetkým práca vo výboroch, uskutočňuje v Bruseli. Tam totiž sídli Rada EÚ, Európska komisia a ďalšie európske inštitúcie. EP však podľa želania Francúzov minimálne 12 krát do roka zasadá v Štrasburgu.

Legitímna otázka je, prečo by jedna z 27 členských krajín mala mať výnimočné postavenie v tom, že práve do tejto krajiny chodia poslanci EP na pravidelné výjazdové zasadnutie. Neexistuje žiadny racionálny a legitímny dôvod na to, aby EP mal viac ako jedno sídlo. Dokonca, podľa istého prieskumu, sa s týmto názorom stotožňuje aj 91 percent europoslancov.

Pridrahý symbol

Jediní, ktorí sa s týmto názorom nestotožňujú, sú predstavitelia francúzskej vlády (či už pravicovej alebo ľavicovej). Argumentujú tým, že Štrasburg je symbolom francúzsko-nemeckého zmierenia po druhej

svetovej vojne, ktoré položilo základy pre európsku integráciu. Otázka však je, či kvôli tejto symbolike má EÚ míňať ročne asi 200 miliónov eur, na ktoré sa skladajú nielen Francúzi a Nemci, ale všetci európski daňovníci.

A keď už sme pri symbolike, prečo by 12-krát do roka nemal EP zasadať napríklad v Berlíne, ktorý je symbolom konca studenej vojny a zjednotenia Európy? To je pre mnohých Európanov, obzvlášť pre generácie, ktoré nezažili druhú svetovú vojnu, ale zažili studenú vojnu, železnú oponu a Berlínsky múr, a obzvlášť pre nás z „východného bloku“, minimálne rovnako symbolické. Bez toho, čo symbolizuje zjednotený Berlín, by dnes Európska únia nemala 27 členských krajín, keďže 10 z nich je práve z bývalého východného bloku.

Európsky parlament žiadajúci navýšovanie výdavkov sa správa ako vytrhnutý z reality.

Náklady na sťahovanie poslancov, asistentov poslancov, tlmočníkov a ďalšieho personálu a materiálu z Bruselu do Štrasburgu ako aj náklady na prevádzku budovy EP v Štrasburgu sú absolútne zbytočné a nezmyselné. Pokiaľ ide o výšku nákladov na toto pravidelné sťahovanie, EÚ oficiálne čísla nikde neuvádza, existujú iba odhady. Napríklad budovy v Štrasburgu si EP dlhé roky prenajímal a mestu Štrasburg platil ročné nájomné 10,5 milióna eur. V roku 2006 ich potom kúpil za 131 miliónov eur a ďalších 12 miliónov eur doplatila francúzska vláda.

Logika neúprosne velí mať jedno sídlo Európskeho parlamentu – v Bruseli. V prípade Európskej únie však logika veľmi často nefunguje. Nevraviac, že na takú zmenu treba súhlas všetkých členských krajín EÚ vrátane Francúzska. A Francúzi sa v tomto prípade riadia svojou vlastnou logikou.

Šetriť je neurópske?

Treba však povedať, že platy Európskych komisárov (a ich zlaté padáky), platy poslancov Európskeho parlamentu a ich asistentov a náklady na dve sídla Európskeho parlamentu a každomesačné sťahovanie „cestujúceho cirkusu“ nie sú jediné výdavkové položky, kde by Európska únia mohla usporiť. Väčšina ľudí má totiž pocit, že v prípade EÚ sa dá ušetriť iba na znížení byrokracie. Teda znížiť počet úradníkov alebo ich platy. Ale to nie sú najvyššie a už vôbec nie jediné neefektívne vynakladané prostriedky EÚ.

Usporiť sa dá predovšetkým na tom, že únia prestane vykonávať činnosti, ktoré nie sú nevyhnutné a už vôbec nie sú v záujme väčšiny občanov členských krajín. Napríklad tým, že sa zrušia plošné dotácie do poľnohospodárstva a väčšina dotácií v rámci štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu. Tieto dotácie totiž deformujú podnikateľs-

ké prostredie a navyše ich prospešnosť je pochybná. Najväčším prijímateľom peňazí z fondov EÚ na jedného obyvateľa bolo dlhé roky Grécko a dnes vidíme, v akých ekonomických problémoch sa táto krajina napriek tomu nachádza.

Aj na Slovensku môžeme čoraz viac pozorovať, že obce a mestá sa miesto hospodárneho narábania so svojim rozpočtom spoliehajú na to, že toto a hento postavia z eurofondov, pričom veľakrát sú rozpočty na tieto projekty nadsadené a finančné prostriedky sú využitie neefektívne.

Keď dávajú, ber!

V tejto súvislosti sa treba pozrieť na to, aký je pohľad občanov na efektívnosť EÚ a na to, ako narába s peniazmi z ich daní. Pohľad občanov je výrazne ovplyvnený tým, či žijú v krajine, ktorá je čistým príjemcom z fondov EÚ, alebo čistým platcom do rozpočtu únie. Preto sa občania v prvom rade pýtajú – dostávame z EÚ viac ako do nej dávame?

V prieskume verejnej mienky Eurobarometer, ktorý si dáva dvakrát ročne vypracovať Európska komisia, sa pravidelne objavuje nasledovná otázka: „Myslíte si, že vaša krajina celkovo profitovala z členstva v Európskej únii?“ Nie je prekvapujúce, že najviac pozitívnych odpovedí na túto otázku sú z nových členských krajín strednej a východnej Európy. Občania týchto krajín vnímajú EÚ predovšetkým z pohľadu toho, koľko peňazí z eurofondov do týchto krajín z Bruselu prítieklo. Napríklad na Slovensku a v Poľsku si až 78% občanov vo veku nad 15 rokov myslí, že ich krajina profitovala z členstva v EÚ. Pritom v celoeurópskom priemere si to myslí iba polovica občanov. Na opačnom póle sa nachádzajú občania Veľkej Británie, z ktorých si iba 27% myslí, že ich krajina z členstva v EÚ profitovala a 60% si myslí opak. Netreba vari zdôrazňovať, že práve Briti sú najväčšími kritikmi mrhania peňazí zo strany EÚ a jej inštitúcií.

Od príjemcov k platcom

Slovenskí občania vnímajú úniu tak, že z nej viac dostávame ako do nej vkladáme, takže ich až tak nezaujíma, aká časť z rozpočtu EÚ sa využije neefektívne alebo na zbytočnú byrokráciu v Bruseli. Nevnímajú to ako naše peniaze, ale peniaze tých bohatších krajín. Avšak, toto sa skôr či neskôr zmení, pretože ak bude u nás rásť hrubý domáci produkt a do EÚ budú prijaté ďalšie krajiny, ktoré budú hospodársky menej vyspelé ako Slovensko, tak naša krajina prestane byť čistým príjemcom peňazí z fondov EÚ.

Nadíde čas, keď budeme do spoločného eurorozpočtu viac dávať ako z neho dostávať. Hádám až potom začne neefektívne míňanie peňazí európskymi inštitúciami vadit aj Slovákom tak, ako v posledných mesiacoch čoraz viac vadí nielen Britom, ale aj Nemcom. Najprv nám však musí začať vadit to, ako sa mrhá s našimi daňami u nás doma – od samospráv až po centrálnu vládu.

Autor je analytik KI.

VEĽKÁ NOVELA A MALÁ REFORMA

Ondrej Dostál

Zákonná úprava podmienok fungovania trhu práce je klasickým bojovým polom právnicových a ľavicových predstáv o spoločnosti a ekonomike. Na Slovensku by to malo platiť o to viac, že slovenská ľavica, respektíve to, čo sa za ňu vydáva, nenabrala počas svojej vlády v rokoch 2006 až 2010 odvahu zásadnejším spôsobom zasiahnuť do základných rámcov daňovej, dôchodkovej, či zdravotníckej reformy, zavedených druhou Dzurindovou vládou.

Vo vzťahu k trhu práce preukázala Ficova vláda predsa len trochu väčšiu dávku ľavicovej guráže. Tomanovej novela Zákonníka práce z roku 2007 pod zámkou ochrany zamestnancov znížila flexibilitu trhu práce, obmedzila zmluvnú slobodu v pracovno-právnych vzťahoch a posilnila postavenie odborov. Vytvorenie vlády pravo-stredových strán po voľbách v roku 2010 logicky naviedlo očakávanie, že teraz sa kyvadlo vychýli opačným smerom. Vláda má na stole návrh novely Zákonníka práce, ktorej výsledná podoba rozhodne o tom, či to tak naozaj bude. Výrazné spružnenie trhu práce by sa mohlo stať jednou z najdôležitejších reforiem Radičovej vlády. Zatiaľ však vôbec nie je isté, že to tak naozaj bude.

Koniec súbehu

Ak chce v súčasnosti zamestnávateľ alebo zamestnanec skončiť pracovný pomer výpoveďou, pracovný pomer končí až uplynutím výpovednej doby, ktorá je minimálne dva mesiace. Pri zamestnancoch, ktorí u zamestnávateľa odpracovali najmenej päť rokov, je výpovedná doba najmenej tri mesiace. Ak zamestnávateľ prepúšťa zamestnanca pre nadbytočnosť, musí mu zároveň vyplatiť odstupné v sume najmenej dvojnásobku priemernej mesačnej mzdy a v prípade zamestnanca, ktorý u zamestnávateľa odpracoval najmenej päť rokov, odstupné v sume najmenej trojnásobku priemernej mesačnej mzdy.

Toto sociálne sa tváriace opatrenie v skutočnosti pôsobí ako brzda vytvárania pracovných príležitostí. Prílišná ochrana zamestnancov pred prepúšťaním je zároveň bariérou pre prijímanie nezamestnaných do pracovného pomeru. Podnikateľské subjekty totiž fungujú na trhu, nemajú svoje príjmy vopred garantované ako úrady zo štátneho rozpočtu a z času na čas sa im stáva, že sa ich ekonomická situácia zhorší a nemajú dostatočný odbyt pre svoje produkty. Logickým správaním v takej situácii je, že sa snažia znížiť počet zamestnancov o tých, pre ktorých už nemajú prácu. Slovenské pracovné právo im to však značne komplikuje. Aj zamestnanca, pre ktorého už nemá zamestnávateľ žiadnu prácu, musí vyplácať ešte minimálne štyri mesiace (dva mesiace výpovedná doba, dva mesiace odstupné). Podnik, ktorý sa ocitol v problémoch, tak musí riešiť o problém viac. Navyše o problém, umelo vytvorený legislatívou. Čím ťažšie možno zamestnanca v takejto situácii prepustiť, tým viac musí zamestná-

vateľ uvažovať, či nejakého zamestnanca vôbec prijme.

Zrušenie súbehu výpovednej doby a odstupného je obsiahnuté v programovom vyhlásení vlády Ivety Radičovej. Parlament už v tomto volebnom období jeden vládný návrh novely Zákonníka práce schválil, zrušenie súbehu výpovednej doby a odstupného sa však doň nedostalo. Na prvý pohľad by sa to nemuselo zdať až také zvláštne, keďže novela riešila úplne iný problém.

Neponáhľajúca sa koalícia

Zvláštne je to však vzhľadom na skutočnosť, že skupina koalíčných poslancov sa zrušenie súbehu výpovednej doby a odstupného pokúsila do novely zakomponovať poslanckým pozmeňujúcim návrhom v rámci druhého čítania. Ten však na februárovej schôdzi odmietla nielen opozícia, čo je úplne pochopiteľné, ale aj väčšina poslancov vládnej koalície, ktorá má zrušenie súbehu zapísané vo svojom programovom vyhlásení. A dôvodom bolo, že zrušenie súbehu má riešiť veľká novela Zákonníka práce, o ktorej v tom čase rokovalo ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny s odborármi a zamestnávateľmi.

Ak opozícia kričí, že takú vážnu vec nemôžno riešiť cez poslancký pozmeňujúci návrh, netreba sa tomu veľmi čudovať. Ťažko však rozumieť tomu, prečo za návrh naplňujúci programové vyhlásenie vlády z akýchsi formálnych dôvodov nehlasujú koalíční poslanci. Ani rokovania tripartity, ani odborárske protesty totiž nič nezmenia na tom, že záväzok zrušiť súbeh odstupného a výpovednej doby je vo vládnom programe napísaný úplne jednoznačne a natvrdo. Jediný dôsledok takéhoto postupu je, že opatrenie, ktoré vládna koalícia považuje za správne a dôležité pre pružnosť trhu práce, nezačne platiť od apríla, ale až od septembra.

A prečo len súbeh?

Návrh, ktorý do medzirezortného pripomienkového konania predložilo ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny, súbeh výpovednej doby a odstupného, pochopiteľne, ruší. Zamestnávateľ už nebude povinný poskytnúť zamestnancovi odstupné, ak pracovný pomer skončí výpoveďou až po skončení výpovednej doby. Zároveň zavádza výraznejšiu diferenciaciu dĺžky výpovednej doby (a analogicky aj odstupného ako jeho alternatívy) podľa dĺžky trvania pracovného pomeru. Ak pracovný pomer trval menej ako rok, mala by sa výpovedná doba skrátiť na jeden mesiac. Od jedného roka do desiatich by sa zachovala súčasná úprava, nad desať rokov trvania pracovného pomeru by sa dĺžka výpovednej doby podľa návrhu ministerstva mala predĺžiť.

O konkrétnej úprave možno ešte diskutovať, rozväzovanie pracovného pomeru sa tým však evidentne zjednoduší. Princiálnou otázkou ostáva, prečo by vôbec zákon mal nariaďovať nejaké odstupné alebo výpovednú dobu? Prečo by tieto veci nemali

byť ponechané na dohodu zamestnanca a zamestnávateľa v pracovnej zmluve, prípadne na dohodu zamestnávateľa a zástupcov zamestnancov v kolektívnej zmluve? Existuje nejaký dôvod, prečo by mal štát zákonom nútiť dva subjekty, aby aj potom, čo sa jeden z nich rozhodne ukončiť zmluvný vzťah, musel tento vzťah ešte nejakú dobu pokračovať? Pravda, okrem situácie, že sa na tom tieto dva subjekty vopred a dobrovoľne dohodli.

Zrušenie súbehu výpovednej doby a odstupného prinesie väčšiu flexibilitu trhu práce. Principiálnym riešením zodpovedajúcim zásadám slobodného trhu by však bolo ponechať dohodu o prípadnom odstupnom či výpovednej dobe plne na dobrovoľné rozhodnutie zamestnávateľa a zamestnanca a nič im zákonom nevnucovať.

Ďaleko od slobodného trhu

Ministerstvo si dalo záležať a o pripravovaných zmenách v Zákonníku práce rokovalo s odborami a zamestnávateľskými združeniami niekoľko mesiacov. Výsledkom je návrh novely, o ktorom možno povedať zhruba to, čo o zamýšľanom zrušení súbehu výpovednej doby a odstupného. Po schválení novely bude slovenský pracovný trh pružnejší, ale od skutočne slobodného trhu bude ešte stále veľmi vzdialený.

Časť obmedzení súvisí s povinnosťami, ktoré má Slovensko ako členská krajina EÚ. Na zasahovanie Bruselu do pracovného práva členských krajín únie pritom neexistuje žiadny vecný dôvod okrem sociálneho inžinierstva a eurosocializmu. Spoločný európsky trh môže bez problémov fungovať aj v situácii, že každá členská krajina bude mať úplne odlišnú úpravu pracovného práva. To by malo byť pre vládu odkazom, aby blokovala akékoľvek ďalšie snahy o harmonizáciu v oblasti pracovného práva a zároveň, aby sa snažila odbúrať už existujúce euroregulácie v tejto oblasti.

Aj napriek existencii bruselských obmedzení by však pripravovaná novela Zákonníka práce mohla ísť výrazne ďalej, ako sa v tejto chvíli zdá, že pôjde. Myslieť si, že odbory nebudú protestovať alebo opozícia kričať len preto, že ministerstvo o návrhu s odborármi trpezlivo a dlho vyjednávalo, by bolo naivné. Odbory budú protestovať a opozícia bude kričať, že právnicová vláda ide zrušiť sociálny štát. Nech už budú zmeny zásadné, opatrné alebo len kozmetické. Tak prečo neurobiť zmenu Zákonníka práce poriadne?

Spružniť pracovný trh v akejkoľvek miere je iste správne. Oveľa lepšie by však bolo pristúpiť k novele Zákonníka práce ako k zásadnej reforme, ktorá spraví zo Slovenska krajinu s najpružnejším trhom práce v EÚ. Na to, aby veľká novela Zákonníka práce neostala len malou reformou trhu práce, treba len jedinú – odvahu k zásadnejším zmenám.

Autor je poslanec NR SR a podpredseda OKS.

VÝKLADOVÝ SLOVNÍK PRE DAŇOVNÍKA SLOVENSKEHO

Dušan Sloboda

Verejná správa zdroje zväčša netvorí, ale stroví. Keď je kríza a zdrojov je menej, štát či samospráva zväčša dramaticky nešetrí a neseká výdavky. Keď je kríza a zdrojov je menej, štát a samospráva si radšej zapýta viac od nás, daňovníkov. A tak, keď sa dane zvyšujú, my, daňovníci slovenskí, šetríme a sekáme rodinné rozpočty, aby nám na tie vyššie dane pre krízou zuboženú verejnú správu v peňaženkách ostalo. A kým štát či samospráva snová plány na vyššie dane a čaká na príjmy z nich s vyloženými nohami, podme si my vyložiť, ktorému zbojníkovi za ktoré navýšenie dane nám vyrubenej či plánovanej treba ponížiť podakovať.

Ficova daň. Ľudovo by sa jej tiež mohlo hovoriť daň z nástenky, daň zo sociálnych a iných štátnych podnikov vyciavovaných straníckymi „manažmentmi“ vládnucej verchušky, daň z emisných a mýtnych tendrov a podobných huncútstiev počas vlády Roberta F. Ide o mimoriadne zákerne sa prejavujúcu daň. Nevyrubil nám ju totiž ten samozvaný sociálny demokrat, podľa ktorého je pomenovaná, a ktorý tu so svojou národno-socialistickou družinou zatal riadnu krvavo červenú sekeru. Zákernosť je v tom, že táto daň, spočívajúca v dočasnom (len či!) zvýšení dépéháčky, nám vyrubila tzv. pravicová vláda ako účet za bašovanie vlády predošlej, tej ľavej. Občana tak čaká len hlavybôľ – niečo tu nesedí: ľavica mu dane nezvyšila, pravica hneď nelenila. Svet je hore nohami! Ďakujeme, súdruh Fico!

Gurríova daň. Generálny tajomník OECD José Ángel Gurría veru žiaden anjel nie je. Keď zložil svoje krídla počas svojej nedávnej návštevy v Bratislave, vyznamenal sa priam diabolskou zvesťou. Ministri našich rozvrátených verejných financií odporučil zamyslieť sa nad tým, či by sa i daň z nehnuteľnosti, ktorá je u nás vraj druhá najnižšia spomedzi 34 členských krajín tejto organizácie, predsa len zvýšiť nedala. Minister nevdahal, a hoci túto daň vyrubujú naše milé samosprávy, vo východiskách pre budúci verejnonesprávny rozpočet ráta s 50-percentným navýšením jej výnosov. Isto sa

nájdu cesty, ako tým samosprávam vysvetliť, že i na majetok sa občani treba lepšie pozrieť a vytriasť mu z vankúšov aj tie posledné pozašované eurá. Čo vravíte? Zdroje v samospráve sú, len sa často zlodejsky obstaráva a predáva majetok? Kuš! „Všichni jsou už v Mexiku,“ len Vám, pán generálny tajomník, sa akosi nechce domov do krajiny ovládanej drogovými gangami a tak cestujete po svete a rozdáвате múdrosti? Ďakujeme, Ángel, za Vaše rady!

Sulíkova daň. Túto daň nám ešte nevyrubili, no na jej projekte už sociálni inžinieri vytrvalo pracujú celé mesiace, jeden z nich už roky. Zjednodušene, keďže najmä o to vraj ide, možno túto daň nazvať i daňou z cesty k odvodomému bonusu. Táto daň má za cieľ zrovnať všetky triedy pracujúceho ľudu do jedného šíku. Mala by sa prejavovať najmä poklesom príjmov dohodárov a samostatne zárobkovo činných osôb. Inak povedané, doplatí na ňu majú najmä tí pomätenci, ktorí sa rozhodli, že sa budú o seba a svoje rodiny starať sami, bez pomoci a podpory štátu, ktorú poživajú zamestnanci. Veru, treba tých bláznov zahnať späť do spoločného košiara. A bude nám všetkým hej, keď raz dôjdeme k tomu vysnívanému štátom garantovanému základnému príjmu. Už vopred ďakujeme, herr Sulík!

Jánošíkova daň. Napĺňanie jánošíkovskej tradície predstavuje najškodlivejšiu daň z daní, ktoré platíme. Táto neviditeľná, no o to mohutnejšie zrážaná daň za to, že žijeme v krajine, kde je zbojník a zlodej pestovaným kultovým národným hrdinom, sa prejavuje tým, že zlodeji nesedia v base, ale s imunitou v parlamente. Ide tiež o nepriamu daň za chromú a nevidomú spravodlivosť, ktorá má stále cez oči previazanú červenú pioniersku šatku.

Autor je analytik KI.

Má živnostenský list a dlhodobé pravicové pomätenie mysle.

UDIALO SA:

1) Dňa 11. marca 2011 mal v STV premiéru dokument Roberta Kirchhoffa o porušovaní ústavného práva na slobodné zhromažďovanie sa občanov, ktoré sa udialo na proteste za ľudské práva v Číne, ktorý sa konal dňa 18. júna 2009 na Hodžovom námestí v Bratislave. V dokumente boli použité archívne zábery KI zo spomínaného protestu, ktorého spoluorganizátorom bol KI. Viac, vrátane videa, na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

2) Dňa 14. marca 2011 bola v Bratislave slávnostne udelená **Cena Dominika Tatarku za rok 2010**. Cena Dominika Tatarku je určená autorovi za výnimočné dielo, ktoré naplní humanistickú tradíciu slovenskej kultúry a v tomto zmysle nadväzuje na duchovný odkaz Dominika Tatarku. Porota Ceny Dominika Tatarku v rámci 17. ročníka udelila cenu Ivo Mojžišovej a jej knihe Giacomettiho smiech?. Viac, vrátane videozáznamu, na webstránke KI v sekcii CENA DOMINIKA TATARKU.

3) Dňa 23. marca 2011 KI v partnerstve s Vysokou školou manažmentu a s finančnou podporou Nadácie Tatra banky organizoval ďalší zo seminárov štvrtého ročníka cyklu Akadémia klasickej ekonómie. Viac sa dozviete na ake.institute.sk.

4) Dňa 28. marca 2011 v Bratislave a dňa 30. marca 2011 v Košiciach v rámci cyklu CEQLS, ktorý realizujeme s podporou hlavných partnerov Nadácia Tatra banka a Penta Investments, na pozvanie KI prednášal Peter J. Boettke, profesor ekonómie pôsobiaci na George Mason University (USA) na tému **Prečo sú niektoré národy bohaté a iné chudobné?** Viac, vrátane videozáznamu, na webstránke KI v sekcii KONFERENCIE.

5) V marci 2011 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: *Ivan Kuhn* a *Dušan Sloboda*. Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekcii ČLÁNKY, ROZHOVORY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNKA
M. R. ŠTEFÁNIK
CONSERVATIVE
INSTITUTE

PODPORTE NÁS / 2% Z DANE:

Konzervatívny inštitút M. R. Štefánika nevydáva len Konzervatívne listy. Organizujeme ročne mnoho konferencií, diskusií, konzervatívnych klubov a prednášok. Každoročne udeľujeme najprestížnejšie literárne ocenenie na Slovensku – Cenu Dominika Tatarku. Publikujeme desiatky analytických výstupov vo forme štúdií, odborných príspevkov a prednášok, článkov a mediálnych vystúpení. Všetky naše výstupy, vrátane audio či videozáznamov z akcií KI, nájdete na pravidelne aktualizovanej webstránke KI na adrese www.konzervativizmus.sk.

Podporte nás prostredníctvom online prevodu cez Váš internet banking. Viac informácií o možnostiach podpory nájdete na webstránke KI v sekcii PODPORTE NÁS.

Dovoľte nám, aby sme Vás i tento rok oslovili s prosbou o **novenovanie Vašich 2% z dane z príjmu**. V predchádzajúcich rokoch KI i vďaka Vašej podpore mohol realizovať viaceré projekty a akcie.

Budeme radi, ak využijete túto možnosť a vyjadrite nám Vašu podporu i touto cestou. Všetky potrebné informácie o postupe a spôsobe darovania 2% z dane nájdete na webstránke KI v sekcii ASIGNÁCIA 2%.

Ďakujeme!